

IN MEMORIAM

ZEMŘEL JUDR. JAROSLAV BOHANES

VOJTĚCH ŠIMÍČEK

Dne 13. března 1998 zemřel JUDr. Jaroslav Bohanes: politolog, právník, překladatel, vynikající organizátor a především skvělý člověk. Osobně jsem jej poznal na Mezinárodním politologickém ústavu, který několik let řídil a – bez velkého přehánění – díky němuž tento Ústav vůbec vznikl a fungoval. Měl jsem tu čest, že jsem určitou dobu mohl pracovat jako tajemník Ústavu a mohl jsem tedy JUDr. Bohanese blíže poznat při každodenní práci. Je toho mnoho, čeho jsem si na něm vážil a v čem jsem v něm viděl svůj příklad.

Vždy mne fascinovala zejména neuvěřitelná životní vitalita a energie JUDr. Bohanese. Byl to on, který nám – o dvě generace mladším kolegům – dodával elán a optimismus ve chvílích, kdy se hromadily pracovní i osobní problémy. Vždy byl ochoten každému nezištně pomoci a co jsem na něm obdivoval obzvláště, byl jeho vztah k mladým spolupracovníkům. Vždy se k nim choval jako k sobě rovným a dělal často ty nejméně vděčné práce – překlady, nekonečné jazykové korektury, přepisy atd. Jeho jméno zpravidla nefigurovalo na obálkách publikací, které Ústav vydával. Jeho práce byla povětšinou na první pohled neviditelná, o to ale cennější.

Možná většina kolegů z akademického prostředí, kteří se s JUDr. Bohanem při nejrůznějších akcích, pořádaných Ústavem, setkávali, ani dnes netuší, že JUDr. Bohanes na Ústavu pracoval (společně s JUDr. Novákem) bez jakékoliv mzdy či jiné materiální odměny, a to každý den nejméně čtyři hodiny po několik dlouhých let. Jeho práci nelze charakterizovat jinak než jako obrovskou oběť, kterou věnoval nejenom Masarykově univerzitě a některým jiným institucím, ale především celé řadě studentů a mladých lidí, kterým pomáhal v počátcích jejich akademické i jiné kariéry. Jsem mu velmi vděčen za to, že jsem do této skupiny lidí patřil a že

mi JUDr. Bohanes věnoval tak velkou přízeň, jaké se mi dostalo. Myslím si, že každý člověk má několik svých největších vzorů a učitelů, kteří mu do života dají nejvíce. Pokud se zamýšlím nad svým životem, nezbyvá než konstatovat, že právě JUDr. Bohanes byl tím člověkem, od něhož jsem se toho mnoho naučil a jemuž to zároveň už nikdy nebudu moci splatit...

Vlastností, kterou JUDr. Bohanes překypoval a která si zaslouží vskutku mimořádný obdiv a úctu je to, že JUDr. Bohanes přes svůj těžký a trpký životní osud nikdy nezatrpkl. Zesnulý byl dlouhá léta politickým vězněm, prodělal velmi těžké komunistické žaláře a pracovní tábory, nemohl být činný ve své původní profesi a plné možnosti svého uplatnění se dočkal až na sklonku svého života v době, kdy již neměl tolik sil jako dříve. Přesto nezahořkl a okamžitě po listopadovém převratu se zapojil do činnosti na Masarykově univerzitě. Dokázal být maximálně tolerantní a nikdy si nestěžoval na to, že lidé s pokřivenými charaktery udělali za minulého režimu kariéru, zatímco skutečné osobnosti byly násilně potlačeny, nýbrž vložil všechny své síly do pozitivního budování nového demokratického systému v tom nejlepší smyslu. Jako by si za své motto vybral rčení „Je lépe zažehnout jedinou svíčku, než proklínat tmu.“

Pane doktore Bohanesi, mockrát Vám děkuji za všechny svíčky, které jste ve svém životě zažehl. Obzvláště Vám děkuji za tu svíčku moji.